

Първенството ми отдень-надень се подчертаваше между другаритѣ ми. Тѣ почнаха постоянно да ме дирятъ, а и често да се съветватъ съ мене по работи, за които по-рано не благоволявахъ и да ме попитатъ. По-умень отъ преди почнахъ да се чувствавамъ и азъ. Струваше ми се, че нѣма нищо, върху което да не мога да кажа своята тежка дума. Щомъ умѣя да водя толкова души съ барабанчето си, ще умѣя да ги управлявамъ и съ ума си.

Но единъ день се случи нѣщо неочаквано. Когато по обѣдъ татко бѣше легналъ да си поотдѣхне, ние се скарахме съ брата си за барабанчето. По едно време караницата ни се обърна на истинска врѣва. Въ настървението си единъ срещу другъ ние все повече и повече повдигахме гласъ, безъ да държимъ смѣтка за татковия сънъ. Пъкъ бѣхме се уловили и здраво за якитѣ. По-малъкъ на години, но по-едъръ отъ мене, братъ ми не ми отстъпваше по сила. Главно, бѣше по смѣлъ и по-безстрашенъ.

Събуденъ отъ разправията ни, татко, още съненъ, се изправи съ всичкия си гнѣвъ предъ насъ, хвана ни за ушитѣ и ни захвърли на две страни. После взе барабанчето и стъпи съ двата си крака отгоре му. То избухтѣ печално и се сплеска като ламаринена трѣба. Крайнитѣ му обрѣчи се счупиха и се озѣбиха. Азъ изписахъ отъ болка и паднахъ върху стѣлбитѣ на горния катъ на кѣщата, гдето до скоро живѣеше офицерътъ. Крѣвъ нахлу въ слѣпитѣ ми очи и забарабани съ ударитѣ на моето барабанче. Презъ ума ми минаха хиляди мисли, една отъ друга по-нерадостни. Но най-страшната бѣше тая, която засѣгаше моето честолюбие. Значи, отъ днесъ нататъкъ азъ нѣма да бѣда прѣвъ, значи, пакъ ще ме подтикватъ къмъ края, гдето ми бѣше истинското мѣсто и по рѣстъ и по сила. А подобно унижение мѣчно може да се понесе. Да бѣдешъ низко, да се покачишъ чакъ горе и изведнажъ-хопъ! — долу